

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 7Cpr/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613206621
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Keselicová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8613206621.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, samosudkyňa JUDr. Jana Keselicová, v právnej veci žalobkyne Márie I., rod. N., nar. XX.X.XXXX, bytom Ľ. I. XXX/X, XXX XX N., zastúpená Centrom právnej pomoci, Nám. slobody 12, 810 05 Bratislava, kancelária Svidník, Sov. hrdinov 102 proti žalovanému I. C. A., s.r.o., Bardejovská 747, 089 01 Svidník, IČO: 31 662 013, zastúpený JUDr. Marta Maruniaková, advokátka so sídlom vo Svidníku Sov. hrdinov 200/33, 08901 o zaplatenie 2 735,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi stravné vo výške 2 735,- eur a vreckové vo výške 74,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 2 809,- eur od 12.10.2011 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 206,17 eur na účet Centra právnej pomoci č. ú. 7000245405 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobkyňa, žalobou podanou na súd dňa 21.10.2013, sa domáhala zaplatenia 2 735,- eur s príslušenstvom.

Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa uzatvorila 3.8.1981 pracovnú zmluvu so žalovaným OZKN, n. p. závod Svidník (SVIK, s. r. o., Bardejovská 747, 089 01 Svidník) na dobu neurčitú. Žalobkyňa vykonávala dohodnutý druh práce v hlavnej výrobe s miestom výkonu práce Svidník, deň nástupu do práce 3.8.1981.

Žalovaný si dňom 2.2.2010 zmenil obchodné meno na I.C.A., s.r.o., sídlo Bardejovská č. 747, 089 01 Svidník, IČO:31 662 013. Tento ukončil so žalobkyňou pracovný pomer dohodou o skončení pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 60 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce dňom 31.3.2012. Dôvodom skončenia pracovného pomeru bola nadbytočnosť žalobkyne podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce vzhľadom na rozhodnutie žalovaného zo dňa 16.3.2012 o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce. Žalovaný pravidelne vysielal žalobkyňu na zahraničnú pracovnú cestu minimálne od začiatku roka 2010, čo žalobkyňa preukazuje pečiatkami v cestovnom pase. Žalobkyňa s vyslaním na pracovnú cestu súhlasila. Žalobkyňa vykonávala prácu na zahraničnej pracovnej ceste na Ukrajine v meste Červenohrad vo firme Galant - Style, podľa pokynov žalovaného. Za čas výkonu práce na zahraničnej pracovnej ceste poskytoval žalovaný žalobkyňi stravné v súlade s ustanovením § 13 ods. 1,2 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách.

Zmena vo výške vyplácania stravného za čas strávený pri výkone práce na zahraničnej pracovnej ceste nastala v mesiaci november 2010, kedy žalovaný pod nátlakom prinútil žalobkyňu podpísať dohodu o poskytovaní stravného pri pracovných cestách /ďalej len „dohoda“, v ktorej je uvedené, že „stravné pri pracovných cestách na území Slovenskej republiky aj v zahraničí sa bude vyplácať vo výške 300,- eur mesačne“. V prípade ak by žalobkyňa nepodpísala uvedenú dohodu, žalovaný by s ňou ukončil

pracovný pomer. Na podporu a preukázanie svojho tvrdenia navrhuje žalobkyňa vypočítať ako svedkov svojho manžela Zdenka Vaňka, nar. 8.3.1962, trvale bytom L. Štúra č 441/7, 089 01 Svidník, ktorí boli taktiež zamestnaní u žalovaného.

Žalobkyňa uvádza, že dohoda najprv znela na sumu 150,- eur mesačne a neskôr bola žalovaným ručne prepísaná na sumu 300,- eur mesačne, čo je aj viditeľne zrejmé z doloženej dohody. Žalobkyňa od začiatku namietala platnosť uvedenej dohody a žiadala pravidelne od žalovaného vyplácanie stravného v plnej výške tak, ako tomu bolo pred uzatvorením uvedenej dohody. Žalovaný však pravidelne žalobkyňu „upozorňoval“ na možnosť ukončenia pracovného pomeru. Na základe uvedeného, ako aj pre rozpor s dobrými mravmi, považuje žalobkyňa dohodu za neplatnú.

Na základe uvedenej dohody vyplácal žalovaný žalobkyni stravné vo výške 300,- eur mesačne za čas strávený pri výkone práce na zahraničnej pracovnej ceste v mesiacoch november 2010, december 2010, január 2011, február 2011, marec 2011, apríl 2011, jún 2011, júl 2011, august 2011 a september 2011. Podľa Opatrení Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 517/2009 Z.z. a 482/2010 Z.z., ktorými sa ustanovujú na rok 2010 a 2011 základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách, základná sadzba stravného v roku 2010 a v roku 2011 za jeden kalendárny deň na Ukrajine bola ustanovená na 37,- eur.

V mesiaci november 2010 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 19 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného (čas strávený na zahraničnej pracovnej ceste v rozmedzí 6 až 12 hodín v kalendárnom dni: išlo o dni, kedy žalobkyňa cestovala na Ukrajinu a slovenskú štátnu hranicu prechádzala o 17.00 hod). Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac november 2010 vo výške 777,- eur (19 dní x 37,- eur = 703,- eur, 4 dni x 18,50 eur = 74,- eur, 703 + 74 = 777,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac november 2010 dlžný sumu (stravné) vo výške 477,- eur (777-300).

V mesiaci december 2010 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 18 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 2 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac december 2010 vo výške 703,- eur (18 dní x 37,- eur = 666+37=703,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac december 2010 dlžný sumu (stravné) vo výške 403,- eur (703 - 300).

V mesiaci január 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 15 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac január 2011 vo výške 629,- eur (15 dní x 37,- eur = 555,- eur, 4 dni x 18,50,- eur = 74,- eur, 555 + 74 = 629,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac január 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 329,- eur (629 - 300).

V mesiaci február 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 19 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac február 2011 vo výške 777,- eur (19 dní x 37,- eur = 703,- eur, 4 dni x 18,50 eur = 74,- eur, 703 + 74 = 777,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac február 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 477,- eur (777 - 300).

V mesiaci marec 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 21 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac marec 2011 vo výške 851,- eur (21 dní x 37,- eur = 777,- eur, 4 dni x 18,50 eur = 74,- eur, 777 + 74 = 851,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac marec 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 551,- eur (851 - 300).

V mesiaci apríl 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 6 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 1 deň, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac apríl 2011 vo výške 240,50 eur (6 dní x 37,- eur = 222,- eur, 1 deň x 18,50 eur = 18,50 eur, 222+18,50 = 240,50 eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalobkyňa je teda žalovanému za mesiac apríl 2011 dlžná sumu vo výške 59,50 eur (240,50 - 300).

V mesiaci jún 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 9 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 2 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50% zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac jún 2011 vo výške 370,- eur (9 dní x 37,- eur = 333,- eur, 2 dni x 18,50 eur = 37,- eur, 333 + 37 = 370,- eur).

Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac júl 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 70,- eur (370 - 300).

V mesiaci júl 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 15 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac júl 2011 vo výške 629,- eur (15 dní x 37,- eur = 555,- eur, 4 dni x 18,50 =74,- eur, 555 + 74 = 629,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac júl 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 329,- eur (629 - 300).

V mesiaci august 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 5 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac august 2011 vo výške 185,- eur (5 dní x 37,- eur = 185,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalobkyňa je teda žalovanému za mesiac august 2011 dlžná sumu (stravné) vo výške 115,- eur (185 - 300).

V mesiaci september 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 14 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 3 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac september 2011 vo výške 573,50 eur (14 dní x 37,- eur = 518,- eur, 3 dni x 18,50 eur =55,50 eur, 518 + 55,50 = 573,50 eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,-. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac september 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 273,50 eur (573,50 - 300).

V nasledujúcich mesiacoch už žalovaný nevysielal žalobkyňu na zahraničnú pracovnú cestu. Žalobkyňa teda vykonávala prácu na zahraničnej pracovnej ceste 141 dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 28 dní, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. V číselnom vyjadrení mala teda žalobkyňa nárok na vyplatenie stravného za uvedené dni vo výške 5 735,- eur. Žalovaný vyplatil žalobkyni stravné vo výške 3 000,- eur. Žalovaný je teda dlžný žalobkyni sumu 2 735,- eur titulom nevyplatenia cestovnej náhrady stravného.

Cestovné výdavky a výdavky za ubytovanie uhrádzal v plnom rozsahu žalovaný. Žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste nemala zabezpečené bezplatné stravovanie a to ani čiastočne. Toto si zabezpečovala a uhrádzala v celom rozsahu žalobkyňa.

Ako potvrdenie o vykonávaní prác na zahraničnej pracovnej ceste vydával žalovaný žalobkyni mesačne dochádzkové listy, v ktorých sú uvedené dni, kedy sa žalobkyňa zdržiavala pracovne na zahraničnej pracovnej ceste.

Žalobkyňa požaduje za mesiace november a december 2010 vreckové vo výške 5 % zo sumy stravného, teda za mesiac november 2010 vreckové 38,85 eur (5 % zo sumy 777,- eur) a za mesiac december 2010 vreckové vo výške 35,15 eur (5 % zo sumy 703,- eur).

Žalobkyňa požaduje z dlžnej sumy aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5,50 % počnúc dňom 11.10.2011 do zaplatenia. Vyplatný termín u žalovaného bol k 11. dňu v mesiaci.

Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 2 735,- eur s príslušenstvom.

Vo veci Okresný súd Svidník vydal platobný rozkaz sp. zn. 7Cpr/5/2013-22 zo dňa 12.11.2013.

Žalovaný dňa 9.12.2013 podal odpor proti platobnému rozkazu, ktorý odôvodnil tým, že tvrdenie žalobkyne, že ju žalovaný pod nátlakom prinútil podpísať dohodu o poskytovaní stravného na pracovných cestách je nepravdivé a ničím nepodložené. So žalovanou a s inými osobami bol skončený pracovný pomer z dôvodu nadbytočnosti vzhľadom na prebiehajúce organizačné zmeny u žalovaného a nie z dôvodu nepodpisania dohody o poskytovaní stravného pri pracovných cestách. Žalobkyňa nikdy počas trvania tejto dohody nenamietala jej neplatnosť. Robí to až teraz cca 20 mesiacov po skončení pracovného pomeru. Žalobkyňa bola s dohodou riadne oboznámená a dohodu riadne podpísala. Zamestnávateľ ju pritom informoval aj o tom, že v jej prípade došlo k zmene miesta výkonu práce a nejde o služobnú cestu. Aj keď v skutočnosti došlo k zmene miesta výkonu práce, nedošlo však k zmene pracovnej zmluvy, čo sa týka miesta výkonu práce.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, svedkov, listinnými dôkazmi: pracovná zmluva, dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 30.3.2012, výpis obchodného registra žalovaného, dohoda o poskytovaní stravného pri pracovných cestách zo dňa 23.11.2010, fotokópia cestovného pasu, evidencia príchodov a odchodov, odpor, vyjadrenie žalovaného zo dňa 23.9.2014, vyúčtovanie pracovných ciest, vyjadrenie žalobkyne zo dňa 26.9.2014 a 4.11.2014, vyjadrenie žalobcu

zo dňa 14.11.2014, cestovné príkazy, výdavkové doklady, písomné stanovisko žalovaného zo dňa 25.3.2015, spis 7Cpr 5/2013 a zistil tento skutkový stav:

Pracovný pomer účastníkov konania bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 3.8.1981 na dobu neurčitú. Žalobkyňa vykonávala dohodnutý druh práce v hlavnej výrobe s miestom výkonu práce Svidník. Žalovaný ukončil so žalobkyňou pracovný pomer dohodou o skončení pracovného pomeru dňom 31.3.2012. Dôvodom skončenia pracovného pomeru bola nadbytočnosť žalobkyne podľa rozhodnutia žalovaného zo dňa 16.3.2012 o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce. Žalovaný pravidelne vysielal žalobkyňu na zahraničnú pracovnú cestu minimálne od začiatku roka 2010, išlo o pracovné cesty na Ukrajinu, mesto Červenohrad, firma Galant - Style.

Účastníci uzatvorili dňa 23.11.2010 dohodu o poskytovaní stravného pri pracovných cestách, podľa ktorej zamestnanec je podľa pracovnej zmluvy uzavretej dňa 3.8.1981 zaradený u zamestnávateľa vo funkcii zástupca ved. oddelenia. Táto funkcia si vyžaduje časté zmeny pracoviska za účelom zahraničných pracovných ciest. Zamestnanec a zamestnávateľ sa dohodli upraviť podmienky pre poskytovanie stravného tak, že stravné pri pracovných cestách na území Slovenskej republiky aj v zahraničí sa bude vyplácať vo výške 300,- eur mesačne.

Na základe uvedenej dohody vyplácal žalovaný žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur mesačne za čas strávený pri výkone práce na zahraničnej pracovnej ceste v mesiacoch november 2010, december 2010, január 2011, február 2011, marec 2011, apríl 2011, jún 2011, júl 2011, august 2011 a september 2011. Žalobkyňa špecifikovala uplatnený nárok nasledovne. V mesiaci november 2010 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 19 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného (čas strávený na zahraničnej pracovnej ceste v rozmedzí 6 až 12 hodín v kalendárnom dni: išlo o dni, kedy žalobkyňa cestovala na Ukrajinu a slovenskú štátnu hranicu prechádzala o 17.00 hod). Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac november 2010 vo výške 777,- eur (19 dní x 37,- eur =703,- eur, 4 dni x 18,50 eur =74,- eur, 703 + 74 =777,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyňi za mesiac november 2010 dlžný sumu (stravné) vo výške 477,- eur (777-300). V mesiaci december 2010 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 18 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 2 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac december 2010 vo výške 703,- eur (18dní x 37,- eur = 666+37=703,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyňi za mesiac december 2010 dlžný sumu (stravné) vo výške 403,- eur (703 - 300).

V mesiaci január 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 15 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac január 2011 vo výške 629,- eur (15 dní x37,- eur = 555,- eur, 4 dni x 18,50,- eur =74,- eur, 555 + 74 = 629,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyňi za mesiac január 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 329,- eur (629 - 300).

V mesiaci február 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 19 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac február 2011 vo výške 777,- eur (19 dní x 37,- eur = 703,- eur, 4 dni x 18,50 eur = 74,- eur, 703 + 74 = 777,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyňi za mesiac február 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 477,- eur (777 - 300).

V mesiaci marec 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 21 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac marec 2011 vo výške 851,- eur (21 dní x 37,- eur = 777,- eur, 4 dni x 18,50 eur = 74,- eur, 777 + 74 = 851,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyňi za mesiac marec 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 551,- eur (851 - 300).

V mesiaci apríl 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 6 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 1 deň, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac apríl 2011 vi výške 240,50 eur (6 dní x 37,- eur = 222,- eur, 1 deň x 18,50 eur = 18,50 eur, 222+18,50 = 240,50 eur). Žalovaný uhradil žalobkyňi stravné vo výške 300,- eur. Žalobkyňa je teda žalovanému za mesiac apríl 2011 dlžná sumu vo výške 59,50 eur (240,50 - 300).

V mesiaci jún 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 9 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 2 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50% zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac jún 2011 vo výške 370,- eur (9 dní x 37,- eur = 333,- eur, 2 dni x 18,50 eur = 37,- eur, 333 + 37 = 370,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac jún 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 70,- eur (370 - 300).

V mesiaci júl 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 15 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 4 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac júl 2011 vo výške 629,- eur (15 dní x 37,- eur = 555,- eur, 4 dni x 18,50 = 74,- eur, 555 + 74 = 629,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac júl 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 329,- eur (629 - 300).

V mesiaci august 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 5 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac august 2011 vo výške 185,- eur (5 dní x 37,- eur = 185,- eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,- eur. Žalobkyňa je teda žalovanému za mesiac august 2011 dlžná sumu (stravné) vo výške 115,- eur (185 - 300).

V mesiaci september 2011 odpracovala žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste 14 kalendárnych dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 3 dni, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. Žalobkyňa mala teda nárok na stravné za mesiac september 2011 vo výške 573,50 eur (14 dní x 37,- eur = 518,- eur, 3 dni x 18,50 eur = 55,50 eur, 518 + 55,50 = 573,50 eur). Žalovaný uhradil žalobkyni stravné vo výške 300,-. Žalovaný je teda žalobkyni za mesiac september 2011 dlžný sumu (stravné) vo výške 273,50 eur (573,50 - 300). V nasledujúcich mesiacoch už žalovaný nevysielal žalobkyňu na zahraničnú pracovnú cestu. Žalobkyňa teda vykonávala prácu na zahraničnej pracovnej ceste 141 dní, za ktoré mala nárok na stravné v sume základnej sadzby stravného a 28 dní, za ktoré mala nárok na stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného. V číselnom vyjadrení mala teda žalobkyňa nárok na vyplatenie stravného za uvedené dni vo výške 5 735,- eur. Žalovaný vyplatil žalobkyni stravné vo výške 3 000,- eur. Žalovaný je teda dlžný žalobkyni sumu 2 735,- eur titulom nevyplatenia cestovnej náhrady stravného.

Cestovné výdavky a výdavky za ubytovanie uhrádzal v plnom rozsahu žalovaný. Žalobkyňa na zahraničnej pracovnej ceste nemala zabezpečené bezplatné stravovanie a to ani čiastočne. Toto si zabezpečovala a uhrádzala v celom rozsahu žalobkyňa.

Žalobkyňa požaduje za mesiace november a december 2010 vreckové vo výške 5 % zo sumy stravného, teda za mesiac november 2010 vreckové 38,85 eur (5 % zo sumy 777,- eur) a za mesiac december 2010 vreckové vo výške 35,15 eur (5 % zo sumy 703,- eur).

Žalobkyňa si ďalej uplatnila zákonný úrok omeškania z dlžnej sumy vo výške 5,50 % počnúc dňom 11.10.2011 do zaplatenia.

Z fotokópie cestovného pasu žalobkyne na čl. 10 až k 16, z evidencie príchodov a odchodov na čl. 17 a nasl. súd zistil evidenciu zahraničných pracovných ciest tak, ako ich špecifikovala žalobkyňa.

Na pojednávaní konanom dňa 17.4.2014 žalobkyňa uviedla, že na Ukrajinu prvýkrát vycestovala 8.1.2010, kde firma mala pobočku a potrebovali tam vedúcu. Pracoval tam aj jej manžel, ktorý im robil šoféra. Pracovali tak, že chodili na týždňovky. Vracali sa v piatok o 24.00 hod. a v nedeľu na obed odchádzali. Takto chodila na týždňovky na Ukrajinu do septembra 2011. Do 1.10.2010 bola vyplácaná tak, že dostávala riadnu mzdu podľa výmeru a diéty, aké patrili na Ukrajinu. Ďalej poukázala na dohodu zo dňa 23.11.2010, kde bola najskôr uvedená suma 150,- eur a neskôr po nesúhlase suma 300,- eur. Do polovice septembra 2011 jej bolo vyplácaných 300,- eur podľa dohody, niekedy aj s omeškaním. Dohodu podpísala, lebo od konateľa vedeli, že nebudú mať prácu, a preto ju podpísali.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 23.9.2014 uviedol, že dohoda o paušálnej náhrade stravného uzavretá dňa 23.11.2010 je platná. V čase jej uzatvárania, pri určovaní výšky paušálnej náhrady bral žalovaný do úvahy čerpanie dovolenky, sviatky a prípadné nemoci. Žalovaný ako zamestnávateľ vyslal žalobkyňu ako zamestnanca na zahraničnú cestu na Ukrajinu do mesta Červenograd do firmy Galand Style so začiatkom pracovnej cesty od 29.8.2010. Táto zahraničná pracovná cesta skončila 23.9.2011. Do 29.8.2010 bola žalobkyňa vysielaná na služobnú cestu nepravidelne, t. j. pracovala aj vo svojom pravidelnom pracovisku v závode žalovaného vo Svidníku. Podmienky pracovnej cesty boli dohodnuté tak, že žalobkyňa bude každý víkend chodiť za rodinou do svojho trvalého bydliska na Slovensku v meste Svidník a pracovná cesta sa preruší aj z dôvodu na strane zamestnanca, ako je dovolenka, nemoc a

pod. Žalovaný nevysielal žalobkyňu každý týždeň na pracovnú cestu. Vzhľadom na tento skutkový stav a jeho právne posúdenie podľa zákona nemá žalobkyňa nárok na náhradu stravného a vreckového v čase prerušenia pracovnej cesty.

Žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 29.9.2014 doplnila, že od zamestnávateľa mali pokyn, že v piatok môžu odchádzať domov po pracovnej dobe, po 17.00 hod. a nástup do práce mali v pondelok o 7.00 hod. V prípade, ak by zostali cez víkend na Ukrajine, nedostali by žiadne diéty, pričom zamestnávateľ kontroloval odchody a príchody na Ukrajinu, pretože cesty sa vykonávali služobným motorovým vozidlom. Stalo sa, že nemali na Ukrajine zaplatené ubytovanie, ktoré po dohode s majiteľkou platili z vlastných prostriedkov a následne žiadali od zamestnávateľa.

Na pojednávaní dňa 29.9.2014 súd z výsluchu svedka Zdenka Vaňka zistil, že je v príbuzenskom pomere k žalobkyni, je to jej manžel. Od roku 1982 do roku 2012 bol zamestnancom žalovaného na viacerých pozíciách, ale posledných sedem rokov pre žalovaného pracoval na Ukrajine ako zástupca zamestnávateľa, vedúci prevádzky na Ukrajine. Spočiatku mal diéty 700,- eur mesačne, neskôr ako u manželky došlo k zníženiu, kedy mali brať 150,- eur mesačne, s čím nesúhlasil. Nakoniec sa dohodli na sume 500,- eur, ktorá mu bola vyplácaná až do skončenia pracovného pomeru. Od zamestnávateľa mal pokyn, že odchádzať sa bude v nedeľu, aby ráno o 7.30 hod. boli na pracovisku na Ukrajine a odchádzať po pracovnej dobe v piatok. Svedok uviedol, že mal informácie priamo od konateľa, že sa bude znižovať stravné na sumu 150,- eur mesačne, preto v uvedenom čase manželka odmietla vycestovať na Ukrajinu, následne mu volal majiteľ, ktorý uviedol, že pre ňu prácu na Slovensku nemá a bude musieť skončiť, maximálne jej môže dať 300,- eur mesačne. Následne manželka súhlasila so sumou 300,- eur mesačne a za týchto podmienok potom pracovala.

Ďalej bola na pojednávaní dňa 29.9.2014 vypočutá svedkyňa Zdenka Kačmárová, ktorá pracovala pre žalovaného v pracovnom pomere, ktorý jej skončil v roku 2012. Tri roky pred skončením pracovného pomeru pracovala na Ukrajine ako majsterka na žehliarni. Cesty vykazovali písomne, podpisovali príkazy na cestu. V mesiaci november 2010 ich oslovil zamestnávateľ, že je kríza, preto im nemôžu byť vyplácané diéty tak, ako doposiaľ, ale len 150,- eur mesačne, s čím nesúhlasili. Neskôr po podpise dohody boli diéty 300,- eur. Aj s týmito 300,- eurami bol problém, cestovali za vlastné prostriedky a potom ich museli žiadať, niekedy zamestnávateľovi oznámili, že v pondelok nenastúpia do práce, pretože nemienia cestovať na vlastné náklady na Ukrajinu. Zamestnávateľ to riešil tak, že sľúbil, že keď sa vrátia z Ukrajiny peniaze budú mať v obálke na vrátnici, nakoniec sa tak nestalo, alebo im sľúbil, že ich pošlú na Ukrajinu, taktiež to nedodržali. Svedkyňa väčšinou cestovala spoločne so žalobkyňou. Cez víkendy nechceli zostať na Ukrajine, pretože zamestnávateľ mal predstavu, že tam budú zadarmo a nebudú tam dostávať diéty, s čím nesúhlasili, potom im zamestnávateľ oznámil, že môžu ísť domov cez víkendy.

Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 26.9.2014 a zo dňa 4.11.2014 okrem iného uviedla, že cieľom paušalizácie cestovných náhrad je zníženie administratívnej náročnosti pri ich poskytovaní. V prípade poskytovania paušálnych náhrad sa nevykonáva vyúčtovanie pracovnej cesty. Pri paušalizácii sa vychádza z priemerných podmienok rozhodujúcich na poskytovanie náhrad zamestnancovi. To znamená, že zamestnávateľ by mal mať kalkuláciu, na základe ktorej sa paušálna suma určila. Pri výpočte paušálnej sumy sa prihliada na zákonné nároky zamestnanca, ako aj jeho oprávnené záujmy. Dohodu o poskytovaní stravného pri pracovných cestách, s ohľadom na jej motív, považuje žalobkyňa za nezákonnú. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, žalobkyňa si neuplatnila stravné za obdobie, kedy trávila čas počas víkendov, prípadne dovolenky na Slovensku, ale iba za obdobie, kedy skutočne strávila pracovný čas na zahraničnej pracovnej ceste na Ukrajinu tak, ako to vyplýva z dochádzkových listov.

Vo vyjadrení zo dňa 14.11.2014 žalovaný uviedol, že so žalobkyňou uzavrel dňa 23.11.2010 dohodu o poskytovaní stravného opri pracovných cestách. Dôvodom uzavretia tejto dohody boli časté zmeny pracoviska za účelom zahraničných pracovných ciest. Po uzavretí dohody bola žalovaná na pracovnej ceste nepretržite do 23.9.2011 a bolo jej vyplácané stravné podľa dohody vo výške 300,- eur. Ak cestovala každý týždeň domov za rodinou, išlo o prerušenie pracovnej cesty a nie pracovnú cestu, ako cestu z miesta bydliska do miesta pracoviska a späť. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobkyne, že si neuplatňuje stravné za obdobie, kedy už nebola na pracovnej ceste. Každý mesiac si uplatňuje aj stravné vo výške 50 % za čas strávený na pracovnej ceste 6 - 12 hodín, aj keď to bližšie nešpecifikuje, teda podľa žalovaného sa jedná o cesty za rodinou a späť, kedy nemá nárok na žiadne stravné, ani vreckové. Ďalej poukázal na to, že žalobkyňa sa domáha zaplatenia sumy tri koky po uzavretí dohody, vzniesol

námietku premlčania pre prípad relatívnej neplatnosti dohody. Z opatrnosti vzniesol námietku premlčania pre prípad posúdenia nároku žalobkyne titulom náhrady škody, za ktorú zodpovedá zamestnávateľ podľa § 192 ods.1 Zákonníka práce.

Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 35 ods.2 Občianskeho zákonníka právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 14 Zákonníka práce spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy.

Podľa § 15 Zákonníka práce prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

Podľa § 43 ods.1 Zákonníka práce, v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú: a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika, b) miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto), c) deň nástupu do práce, d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

Podľa § 54 Zákonníka práce, dohodnutý obsah pracovnej zmluvy možno zmeniť len vtedy, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na jeho zmene. Zamestnávateľ je povinný zmenu pracovnej zmluvy vyhotoviť písomne.

Podľa § 57 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže zamestnanca vyslať na pracovnú cestu mimo obvodu obce pravidelného pracoviska alebo bydliska zamestnanca na nevyhnutne potrebné obdobie len s jeho súhlasom. To neplatí, ak vyslanie na pracovnú cestu vyplýva priamo z povahy dohodnutého druhu práce alebo miesta výkonu práce alebo ak možnosť vyslania na pracovnú cestu je dohodnutá v pracovnej zmluve. Na pracovnej ceste zamestnanec vykonáva prácu podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal.

Podľa § 1 ods.1 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, tento zákon upravuje poskytovanie náhrad výdavkov a iných plnení (ďalej len "náhrada") pri pracovných cestách, pri dočasnom pridelení na výkon práce k inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe (ďalej len "dočasné pridelenie"), pri vyslaní do členského štátu Európskej únie (ďalej len "vyslanie do štátu Európskej únie"), pri vzniku pracovného pomeru, štátnozamestnaneckého pomeru alebo obdobného pracovného vzťahu (ďalej len "vznik pracovného pomeru"), pri výkone práce v zahraničí a pri ceste v súvislosti s mimoriadnym výkonom práce mimo rozvrhu pracovných zmien do miesta pravidelného pracoviska a späť a) zamestnancom v pracovnom pomere alebo v štátnozamestnaneckom pomere, ak osobitný predpis neustanovuje inak, 1) b) členom družstiev, ak podľa stanov podmienkou členstva je aj pracovný vzťah, c) fyzickým osobám činným na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, ak je to v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru dohodnuté, d) osobám, o ktorých to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods.1, ods.2 zákona o cestovných náhradách, pracovná cesta podľa tohto zákona je čas od nástupu zamestnanca na cestu na výkon práce do iného miesta, ako je jeho pravidelné pracovisko (odsek 3), vrátane výkonu práce v tomto mieste do skončenia tejto cesty. Pracovná cesta podľa tohto

zákona je aj cesta, ktorá trvá od nástupu osoby uvedenej v § 1 ods. 2 na cestu na plnenie činností pre ňu vyplývajúcich z osobitného postavenia vrátane výkonu činností do skončenia tejto cesty. Zahraničná pracovná cesta podľa tohto zákona je čas pracovnej cesty (odsek 1) v zahraničí vrátane výkonu práce v zahraničí do skončenia tejto cesty.

Podľa § 2 ods.3 zákona o cestovných náhradách, pravidelné pracovisko podľa tohto zákona je miesto písomne dohodnuté so zamestnancom. Ak také miesto nie je dohodnuté, je pravidelným pracoviskom miesto výkonu práce dohodnuté v pracovnej zmluve alebo v dohodách o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Ak ide o zamestnancov, ktorým častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno ako pravidelné pracovisko dohodnúť aj miesto pobytu.3) Ak má zamestnanec na základe dohody o vykonaní práce výkon práce v mieste mimo miesta pobytu, môže s ním zamestnávateľ v tejto dohode dohodnúť, že mu poskytne i pri ceste z miesta pobytu do miesta výkonu práce a späť náhrady ako pri pracovnej ceste.

Podľa § 10 zákona o cestovných náhradách, na poskytovanie náhrad pri zahraničných pracovných cestách vrátane iných náhrad a vyšších náhrad sa vzťahujú ustanovenia § 3 až 9, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods.1 Zákonníka práce, zamestnávateľ vysielajúci zamestnanca na pracovnú cestu písomne určí miesto jej nástupu, miesto výkonu práce, čas trvania, spôsob dopravy a miesto skončenia pracovnej cesty; môže určiť aj ďalšie podmienky pracovnej cesty. Zamestnávateľ je pritom povinný prihliadať na oprávnené záujmy zamestnanca.

Podľa § 12 zákona o cestovných náhradách, ak sa zamestnanec so zamestnávateľom pri vyslaní na zahraničnú pracovnú cestu písomne dohodne na návšteve rodiny zamestnanca v mieste jej pobytu 3) alebo v dohodnutom mieste pobytu rodiny na území Slovenskej republiky, patrí zamestnancovi náhrada písomne dohodnutých výdavkov, najviac v rozsahu, do výšky a za podmienok ako pri zahraničnej pracovnej ceste. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. e) sa nevzťahuje na cesty na návštevu rodiny zamestnanca vyslaného na zahraničnú pracovnú cestu.

Podľa § 13 ods.1 zákona o cestovných náhradách, pri zahraničnej pracovnej ceste zamestnancovi patrí za každý kalendárny deň zahraničnej pracovnej cesty za podmienok ustanovených týmto zákonom stravné v eurách alebo v cudzej mene. Stravné v cudzej mene je ustanovené v závislosti od času trvania zahraničnej pracovnej cesty mimo územia Slovenskej republiky v kalendárnom dni, pričom čas trvania zahraničnej pracovnej cesty mimo územia Slovenskej republiky je rozdelený na časové pásma a) do 6 hodín vrátane, b) nad 6 hodín až 12 hodín, c) nad 12 hodín.

Podľa § 13 ods.4 zákona o cestovných náhradách, ak zahraničná pracovná cesta mimo územia Slovenskej republiky trvá v kalendárnom dni a) do 6 hodín vrátane, patrí zamestnancovi stravné vo výške 25 % zo základnej sadzby stravného, b) nad 6 hodín až 12 hodín, patrí zamestnancovi stravné vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného, c) nad 12 hodín, patrí zamestnancovi stravné v sume základnej sadzby stravného.

Podľa § 13 ods.6 zákona o cestovných náhradách, so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno dohodnúť v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru odchylné od tohto zákona podmienky na poskytovanie stravného v eurách alebo v cudzej mene, ako aj nižšie stravné, ako je ustanovené v odseku 4, najviac však o 25 %.

Podľa § 14 zákona o cestovných náhradách v znení účinnom do 31.12.2010, zamestnancovi patrí pri zahraničnej pracovnej ceste popri náhrade preukázaných potrebných vedľajších výdavkov [§ 4 ods. 1 písm. d)] vreckové v eurách alebo v cudzej mene vo výške od 5 % do 40 % stravného ustanoveného podľa § 13 ods. 4 a 5. Po dobu prerušenia zahraničnej pracovnej cesty z dôvodu návštevy rodiny (§ 12) alebo po dobu dohodnutého prerušenia zahraničnej pracovnej cesty z dôvodov na strane zamestnanca (§ 3 ods. 2) vreckové v eurách alebo v cudzej mene zamestnancovi nepatrí.

Podľa § 34 zákona o cestovných náhradách, náhrady podľa tohto zákona možno paušalizovať. Pri výpočte paušálnej sumy zamestnávateľ vychádza z priemerných podmienok rozhodujúcich na poskytovanie náhrad zamestnancovi alebo skupine zamestnancov. Ak sa zmenia podmienky, za ktorých sa paušálna suma určila, je zamestnávateľ povinný túto sumu preskúmať a upraviť. Pri výpočte paušálnej sumy je zamestnávateľ povinný prihliadať na zákonné nároky zamestnanca, ako aj na jeho oprávnené záujmy.

Podľa Opatrenia MF SR č.517/2009 Z.z. bola základná sadzba stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách na rok 2010 na Ukrajine stanovená na 37,- eur.

Podľa Opatrenia MF SR č.482/2010 Z.z. bola základná sadzba stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách na rok 2011 na Ukrajine stanovená na 37,- eur.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. , výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 153 ods.1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Žalobkyňa vymedzila predmet konania tak, že požadovala zaplatenie stravného z dôvodu zahraničných pracovných ciest na Ukrajinu v mesiacoch 11,12/2011, 1,2,3,4,6,7,8,9/2011 a vreckového za obdobie 11,12/2010, teda stravné za 141 dní zahraničnej pracovnej cesty v sume základnej sadzby stravného a 28 dní vo výške 50 % zo základnej sadzby stravného, kedy žalobkyňa cestovala na Ukrajinu v rozmedzí 6 až 12 hodín, v číselnom vyjadrení $141 \times 37 = 5217 - 3000 = 2217 + 28 \times 18,5 = 2735,-$ eur. Vreckové požadovala za mesiace november a december 2010 vo výške 5 % zo sumy stravného, teda za mesiac november 2010 vreckové 38,85 eur (5 % zo sumy 777,- eur) a za mesiac december 2010 vreckové vo výške 35,15 eur (5 % zo sumy 703,- eur). Žalobkyňa si ďalej z predmetných súm uplatnila zákonný úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne od 12.10.2011, t.j. odo dňa nasledujúceho po výplatnom termíne, ktorý bol 11. dňa v mesiaci, čo nebolo medzi účastníkmi konania sporné.

Z právne významných skutočností nebolo sporné medzi účastníkmi trvanie pracovného pomeru účastníkov od 3.8.1981 do 31.3.2012, obsah pracovnej zmluvy, podľa ktorej pravidelným pracoviskom žalobkyne bol Svidník, nebolo sporné medzi účastníkmi konania, že nedošlo k dohode o zmene pracovnej zmluvy v časti miesta výkonu práce, taktiež nebolo sporné podpísanie dohody o poskytovaní stravného pri pracovných cestách zo dňa 23.11.2010, nebola sporná medzi účastníkmi konania skutočnosť, že žalobkyňa bola vysielaná do zahraničia podľa pokynov zamestnávateľa, nebola sporná medzi účastníkmi konania ani špecifikácia jednotlivých pracovných ciest vymedzených žalobou a výška vyčíslených nárokov. Sporné bolo právne posúdenie dohody o poskytovaní stravného pri pracovných cestách a jej účinkov, ako aj právne posúdenie nárokov žalobkyne z titulu ciest žalobkyne z miesta bydliska na pracovisko na Ukrajine, a teda či išlo o prerušovanie jednej zahraničnej pracovnej cesty za účelom návštevy rodiny alebo o viaceré pracovné cesty.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná, preto jej vyhovel, pričom nároky žalobkyne právne posúdil ako cestovné náhrady pri zahraničnej pracovnej ceste v zmysle vyššie uvedeného právneho predpisu.. V prvom rade sa súd zaoberal odôvodnenosťou vznesenej námietky premlčania uplatnených nárokov. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že najstarší uplatnený nárok žalobkyne je za mesiac november 2010 a žaloba bola podaná na súd 21.10.2013, teda vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Vznesenú námietku premlčania považoval súd neodôvodnenú, preto sa vecou ďalej zaoberal a rozhodol. Nebolo sporné medzi účastníkmi konania to, že do podpísania dohody o poskytovaní stravného dňa 23.11.2010 žalovaný poskytoval žalobkyňu náhrady v plnej výške podľa zákona o cestovných náhradách na základe písomného vyúčtovania cestovných výdavkov, ktoré

žalobkyňa predkladala žalovanému, a to až do podpisu dohody o tzv. paušálnej náhrade vo výške 300,-eur, odkedy sa viedli len dochádzkové listy. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že to bola jediná zmena / vo výške cestovných náhrad/, ku ktorej došlo po uzavretí predmetnej dohody. Inak povedané, nedošlo k žiadnej zmene v organizácii zahraničných pracovných ciest podľa pokynov zamestnávateľa, ktorý žalobkyňu, ako aj ďalších zamestnancov každý týždeň vysielal na pracovisko na Ukrajinu služobným motorovým vozidlom, ktoré bol poverený riadiť manžel žalobkyne s presným určením miesta nástupu, miesta výkonu práce, času trvania, spôsobu dopravy a miesta skončenia pracovnej cesty. Nebolo sporné medzi účastníkmi, že niekedy žalovaný vyžadoval od žalobkyne prevzatie finančnej hotovosti na pracovisku vo Svidníku, prípadne výkon práce na pracovisku vo Svidníku. Žalovaný v konaní nepredložil žiadnu písomnú zmluvu, z ktorej by bolo zrejmé, že sa so žalobkyňou dohodol na návštevách rodiny počas víkendov, ktoré by bolo možné právne kvalifikovať ako prerušenie zahraničnej pracovnej cesty z dôvodu návštevy rodiny podľa § 12 zákona o cestovných náhradách. Navyše, predmetom konania vo vzťahu k víkendom je len stravné za pracovnú cestu v smere Slovensko - Ukrajina v časovom rozmedzí 6 až 12 hodín. V neposlednom rade žalovaný nevyvrátil tvrdenie žalobkyne, že počas víkendov nemali zabezpečené stravovanie, žalovaný im nebol ochotný poskytnúť žiadne náhrady a s ubytovaním mali problémy aj počas pracovného týždňa, keď zistili, že nie je zaplatené a odmietli ich ubytovať.

Pokiaľ ide o dohodu o poskytovaní stravného pri pracovných cestách zo dňa 23.11.2010, túto považoval súd za absolútne neplatnú pre obchádzanie zákona a rozpor s dobrými mravmi, preto s ňou súd nespájal žiadne právne účinky. Zákon o cestovných náhradách síce umožňuje paušalizovať náhrady podľa tohto zákona, avšak pri výpočte paušálnej sumy je zamestnávateľ povinný vychádzať z priemerných podmienok rozhodujúcich na poskytovanie náhrad zamestnancovi alebo skupine zamestnancov a prihliadať na zákonné nároky zamestnanca, ako aj na jeho oprávnené záujmy. Podľa listinných dôkazov na čl. 50 až 83 boli žalobkyňi vyplácané zákonné cestovné náhrady do podpísania predmetnej dohody v rozmedzí cca 400,- eur až 757,- eur mesačne / napr. 406,- eur, 554,- eur, 628,- eur, opakovane 757,- eur a pod., podľa vyúčtovania /. Len pre porovnanie súd poukazuje na § 13 ods.6 zákona o cestovných náhradách, kedy so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitej povahy povolania / nejde o tento prípad / , možno dohodnúť v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru odchylné od tohto zákona podmienky na poskytovanie stravného v eurách alebo v cudzej mene, ako aj nižšie stravné, ako je ustanovené v odseku 4, najviac však o 25 %. V danom prípade došlo u žalobkyne k zníženiu zákonného stravného o viac ako 25%, pričom žalovaný ani nešpecifikoval ako dospel k uvedenej paušálnej sume, akou kalkuláciou a z akých priemerných podmienok vychádzal. V zásade inštitúcia paušalizácie cestovných náhrad má uľahčiť a zjednodušiť administratívnu náročnosť spojenú s ich uplatňovaním pre obe strany, má približne zodpovedať priemerným nárokom zamestnanca a povinnostiam zamestnávateľa a nie vytvárať priestor na špekulatívne správanie v neprospech zamestnanca. Predmetnou dohodou sledoval žalovaný len vlastné ekonomické ciele / minimalizácia pracovnoprávných nákladov / bez ohľadu na oprávnené záujmy žalobkyne a v podstate na jej účet. Takéto konanie žalovaného nemôže požívať právnu ochranu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd priznáva náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Keďže žalobkyňa mala vo veci plný úspech, súd jej priznal plnú náhradu trov konania. Priznaná náhrada trov konania žalobkyne vo výške 206,17 eura pozostáva z paušálnej odmeny vo výške 150,- eur a režijného paušálu za prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie žaloby, účasť na pojednávaní dňa 17.4.2014, 29.9.2014, 20.11.2014 a 26.3.2015, písomné podanie zo dňa 4.11.2014, t.j. 2x rež. paušál 7,81 eur + 4x rež. paušál 8,04 eur + 1x rež. paušál 8,39 eura, spolu 56,17 eur, podľa § 14 a ods. 2 písm. c/, § 16 ods.3, vyhl. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v troch vyhotoveniach na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a

čoho sa odvolateľ domáha. Musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodných

7Cpr/5/2013-102

-15 -

skutočností,

- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).